

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 119806 22 GŽ 2
Brčko, 27.12.2022. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.K. iz B., zastupanog po opunomoćeniku Milenku Simikiću, odvjetniku iz Brčkog, protiv tuženog S.P., s.p. vl. „A.“ B., zastupan po opunomoćeniku Ibrahimu Šadiću, odvjetniku iz Brčkog, radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 119806 18 P od 12.3.2021. godine, nakon održane rasprave pred ovim sudom dana 27.12.2022. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I - Žalba tuženog S.P., s.p. vl. „A.“ B. se uvažava, pa se presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 119806 18 P od 12.3.2021. godine:

- djelomično PREINAČAVA u dijelu stavka I izreke tako što se tuženi S.P., s.p. vl. „A.“ B. obvezuje da tužitelju A.K. iz B. na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 12.330,00 KM i to za pretrpljene fizičke bolove iznos od 2.601,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 1.404,00 KM, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti iznos od 4.725,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 3.600,00 KM, dok se sa tužbenim zahtjevom za naknadom nematerijalne štete preko iznosa dosuđenog ovom presudom a do iznosa dosuđenog prvostupanjskom presudom tužitelj odbija, a preostali dio stavka I izreke kojim je dosuđena zakonska zatezna kamata i određen rok za dragovoljno izmirenje naknade (paricijski rok) ostaje neizmijenjen.

II - OBVEZUJE se tuženi S.P., s.p. vl. „A.“ B. da tužitelju A.K. nadoknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.157,62 KM, sve u roku od 30 dana od dana prijema ove presude.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 119806 18 P od 12.3.2021. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena/pobijana presuda), odlučeno je na sljedeći način:

„I Obavezuje se tuženi S.P. vl. s.p. „A.“ B. da tužitelju A.K. iz B., na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 13.700,00 KM i to:

- za pretrpljene fizičke bolove iznos od 2.890,00 KM,
- za pretrpljeni strah iznos od 1.560,00 KM,
- za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 5.250,00 KM,
- za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 4.000,00 KM,

sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.03.2021. godine, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Preostali dio tužbenog zahtjeva tužitelja A.K. iz B., kojim je tražio da se obaveže tuženi S.P. vl. s.p. „A.“ B. da mu naknadi nematerijalnu štetu za pretrpljeni strah iznad dosuđenog iznosa od 1.560,00 KM do utuženog iznosa od 1.620,00 KM, se odbija.

II Obavezuje se tuženi S.P. vl. s.p. „A.“ B. da tužitelju A.K. iz B. naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.775,23 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.03.2021. godine, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.“

Protiv navedene presude, tuženi S.P., s.p. vl. „A.“ B. (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu iz čijeg sadržaja proizilazi da se istom pobija dio presude u kojoj je tužbeni zahtjev djelomično usvojen (dio stavka I i II stavak izreke) i to zbog „povrede odredaba parničnog postupka iz člana 329. stav 1. u vezi sa odredbom člana 8, člana 271, člana 311. stav 4. ZPP-a Brčko distrikta BiH, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 330. stav 1. ZPP-a Brčko distrikta BiH, pogrešne primjene materijalnog prava iz člana 331. ZPP-a Brčko distrikta BiH u vezi sa članom 154, članom 177. i članom 200. Zakona o obligacionim odnosima i člana 33. Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu“ sa prijedlogom da ovaj sud, kao drugostupanjski, „žalbu uvaži, osporenu presudu ukine u pobijanom dijelu i vrati predmet istom sudu na ponovno suđenje, a u skladu sa članom 343. stav 1 točka c) ZPP-a Brčko distrikta BiH ili da žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači u pobijanom dijelu u smislu navoda ove žalbe shodno članu 343. stav 1 točka e) ZPP-a Brčko distrikta BiH“

Tužitelj A.K. iz B. (u daljnjem tekstu: tužitelj) nije dostavio odgovor na žalbu.

Razmatrajući predmetnu žalbu u sjednici vijeća održanoj dana 17.10.2022. godine, žalbeno vijeće ovog suda je zbog pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja u ovoj pravnoj stvari i otklanjanja povreda odredaba parničnog postupka, a shodno odredbi članka 337. stavak 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), odlučilo zakazati raspravu u predmetnoj pravnoj stvari.

Na raspravi zakazanoj za dan 28.11.2022. godine i za dan 27.12.2022. godine pristupile su parnične stranke i njihovi opunomoćenici, kada je vijeće ovoga suda ponovno izvelo dokaz saslušanjem tužitelja A.K., vještaka Bojana Tešića i svjedoka

A.Z., nakon čega je ocijenilo da je žalba tuženog djelomično osnovana, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Osnovano tuženi žalbom ukazuje da je prvostupanjski sud, za potrebe utvrđenja što je uzrok ozljeđivanja tužitelja kao odlučne činjenice, nepravilno ocijenio iskaz tužitelja i svjedoka A.Z. kao i iskaz vještaka zaštite na radu B.T. i njegov pismeni nalaz i mišljenje, nalazeći da nepostavljanje zaštitne sklopke (kape) na testeru od strane tužitelja (a o čemu su govorili, između ostalih i tužitelj, svjedok A.Z. i vještak Bojan Tešić) nije uzrok ozljeđivanja tužitelja, čime je povrijedio odredbu članka 8. ZPP-a a što je bilo od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, zbog čega je ovaj sud i otvorio raspravu kako bi se ova povreda otklonila u cilju pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja od kojeg ovisi i pravilna primjena materijalnog prava.

Na raspravi održanoj pred ovim sudom, vještak zaštite na radu Bojan Tešić je u cijelosti ostao kod svog iskaza datog pred prvostupanjskim sudom kao i pismenog nalaza i mišljenja od 25.4.2019. godine, navodeći, u relevantnom i bitnom dijelu, da je da se povreda tužitelja desila na mašini Robland koja je imala upotrebu dozvolu a što znači da je mašina bila osigurana odgovarajućom zaštitom; da su prostorije bile obilježene sa uputstvom kako se radi, na koji način se radi, obaveza korištenja zaštite opreme, obaveza korištenja zaštitnih sklopki na samoj mašini na kojoj se desila ozljeda; da ozljeđeni nije imao obuku za zaštitu na radu; da je osnovni princip rada navedene mašine (cirkulara) da služi za rezanje određenih predmeta; da je radnik i u periodu prije ozljeđivanja radio na toj mašini; da je po njegovom mišljenju radnik napravio pogrešku prigodom rada tj. rezanja furnira i to tako što, kada je gurnuo furnir i presjekao ga, povlačeći nazad umjesto lijevo (predrezač mu nije dao), od siline koja se stvorila u toj situaciji, ruka je sletila na testeru i zakačila prst a u momentu same ozljede zaštita (zaštitna sklopka/ruka) nije bila na testeri; da je zaštitna sklopka (ruka) fiksirana na mašinu i ona se kreće lijevo – desno i nju namješta radnik koji mašinu koristi; da radnici kada rade na ovoj mašini, jer je im lakše, sklone zaštitu jer „nekada zna da im smeta, da im usporava rad i sve ostalo“ a u „suštini ona treba tu da bude iz razloga da se ne bi desilo to što se desilo“; da ozljeđivanja radnika (tužitelja) ne bi došlo da je koristio zaštitu na mašini jer bi njegova ruka sigurno udarila u zaštitu a zaštita mora da bude podešena na visini od 0,5 cm od testere tako da „teoretske nema šanse da prođe ruka“; da je po slikama inspektora rada u kritično vrijeme zaštitna sklopka bila fiksirana na mašini i da ne treba posebno predznanje da bi se ta „ruka“ (zaštitna sklopka“ stavila na testeru i zaštitila; da je poslodavcu dozvoljeno da izvrši praktičnu obuku za radnika za poslove koje obavlja, a kako se ne radi o specifičnom radnom mjestu, poput viljuškariste, brente, rudarske mehanizacije, dizalice itd, gdje se posebno mora vršiti obuka, mišljenja je da je dovoljno da je radnika netko od kolega ili sam poslodavac praktično obučio za rad na ovoj mašini jer praktična obuka nije isto što i obuka iz oblasti zaštite na radu jer prvenstvo poslodavac prikazuje radniku kako će obavljati poslove za koje ga angažira.

Iskaz vještaka zaštite na radu Bojan Tešić i njegov pismeni nalaz i mišljenje od 25.4.2019. godine koji je u cijelosti izložen na raspravi pred prvostupanjskim i ovim sudom, ovaj sud je prihvatio kao stručan i objektivan, ne samo iz razloga što parnične stranke rezultat provedenog vještačenja nisu ničim dovodili u pitanje ili iznesenim prigovorima nisu ozbiljno doveli u pitanje, nego i iz razloga što je provedeno vještačenje u bitnim okolnostima potvrđeno, kako iskazom B.N. kao postupajućeg inspektora zaštite na radu koji je 25.1.2018. godine izašao na lice mjesta te

konstatirao činjenično stanje, uključujući i stanje zatečeno na mašini na kojoj se tužitelj ozlijedio kao i da tuženi nije proveo osposobljavanje radnika iz oblasti zaštite na radu, tako i iskazima svjedoka I.Č., M.Č. i A.Z. ali i iskazom tužitelja, koji suglasno navode da su na mašini radili bez korištenja zaštitne kape, da je zaštitna kapa postojala ali da je nisu montirali na mašini jer je usporavala rad, a što je situacija i sa kritičnim danom kada se tužitelj ozlijedio. Slijedom navedenog, ovaj sud na temelju provedenog vještačenja zaštite na radu nalazi utvrđenim okolnosti kako i na koji način se tužitelj kritične zgrade ozlijedio, što je izravni a što neizravni uzrok ozljeđivanja tužitelja kao i da tuženi, prije ozljeđivanja tužitelja, nije proveo njegovu obuku iz oblasti zaštite na radu.

Dalje, na okolnost načina rada na mašini (cirkularu) modela „Z 3200“ proizvođača Robland iz Belgije i mjera zaštite koje se koriste u radu na istoj, pred ovim sudom su saslušani tužitelj A.K. kao i svjedok A.Z..

Tužitelj A.K. je u svom iskazu na raspravi pred ovim sudom, u relevantnom i bitnom dijelu, izjavio da je sa tuženim (poslodavcem) zaključio ugovor u kolovozu 2017. godine ali da je kod njega radio i „neka četiri mjeseca“ prije zaključenja ugovora o radu tako da je kod tuženog radio oko godinu i pol do dvije godine prije nego što je došlo do ozljede; da je povremeno radio na mašini na kojoj se ozlijedio; da prije dolaska kod tuženog nije imao iskustvo u radu na toj mašini; da mu nitko nije pokazao kako se radi na mašini ali da je bilo tu „iskusnih majstora koji rade mi smo gledali kako se radi“; da je bilo radnika koji nisu radili na mašinama zato što nisu znali kako se iste koriste; da ni on nije radio na mašinama koje nije znao da koristi: da je na mašini „Robland“ znao „neke sitnice isjeći, nije sad da nije znao“; da je mašina imala zaštitnu kapu koja je fizički vezana za mašinu; da je prije ozljeđivanja znao kako se „nanosi zaštita na mašini“ i da zaštita služi kako bi se stavila „odozgo na testeru“ da „ne može doći do kontakta do testere“ kao i da je prije ozljeđivanja znao na koji način se namještaju parametri na mašini jer je „gledao kako drugi majstori rade pa je i sam to radio;

Svjedok A.Z. je, glede okolnost načina rada na mašini na kojoj se tužitelj ozlijedio i mjera zaštite koje se koriste u radu na istoj, u relevantnom i bitnom dijelu izjavio da je i on bio zaposlen kod tuženog ali da nije radio na mašini na kojoj se tužitelj ozlijedio jer to nije želio i tako je dogovorio sa tuženim (poslodavcem); da je A.K. (tužitelj) radio na više poslova kod tuženog pa tako i na mašini „Robland“ i to po potrebi; da je u kontekstu iskustva tužitelja u radu na mašini „Robland“ on bio „sposoban momak“; da se nikome nije žalio da ne želi da radi na toj mašini jer ne zna da je koristi; da je do A.K. ozljeđivanja došlo na način što je rezao na mašini i kada je prošao testeru ista mu je uhvatila ruku; da na mašini postoji zaštita u obliku ruke sa strane „koja se prevuče i stavi iznad testere“ kao i da nije bilo razloga da se zaštitna kapa ne koristi osim što nisu „imali naviku da je koriste“; da si svi uposlenici znali koja je svrha te zaštite jer „nisu idioti“ te da nije komplicirano postavljanje zaštite na mašini.

Cijeneći iskaz tužitelja i svjedoka A.Z., kako pojedinačno, tako i u svezi sa provedenim vještačenjem zaštite na radu kao i iskazima svjedoka I.Č. i M.Č., ovaj sud nalazi utvrđenim činjenice da je tužitelj radio duži vremenski period na mašini „Robland“ a da se kritični događaj desio oko godinu i pol do dvije godine nakon što je tužitelj počeo raditi kod tuženog, zatim da prije dolaska kod tuženog, tužitelj nije imao iskustvo u radu na predmetnoj mašini ali da je o načinu rada na istoj saznavao

kroz gledanje iskusnih majstora koji su obavljali rad na njoj te da nije radio na mašinama za koje nije znao kako se koriste, kao i da je bio upoznat da mašina „Robland“ ima zaštitnu kapu, koja je njena svrha i kako se ista koristi, te da se nikada nije žalio niti kolegama niti tuženom da ne želi da radi na toj mašini jer ne zna da je koristi.

Imajući u vidu prethodno utvrđeno činjenično stanje kao i nesporne činjenice utvrđene pred prvostupanjskim sudom (navedene i detaljno obrazložene na stranici 6. treći pasus i stranici 7. prvi pasus obrazloženja ožalbene presude), ovaj sud nalazi (djelomično) osnovanim žalbene navode tuženog da je prvostupanjski sud, kod utvrđivanja uzroka ozljeđivanja, pogrešno zaključio da nekorištenje zaštitne sklopke (kape) od strane tužitelja, koja se jednostavnim povlačenjem montira na testeru obzirom da je fiksirana za mašinu „Robland“, nije uzrok ozljeđivanja tužitelja (u kom dijelu prvostupanjski sud nije ni prihvatio nalaz i mišljenje vještaka zaštite na radu), nego samo i isključivo činjenica što tužitelja (kao uposlenika) prije početka rada na mašini, tuženi nije obučio za siguran rad.

Naime, ovaj sud, za razliku od prvostupanjskog suda, cijeni pravilnim zaključak vještaka zaštite na radu da je izravni (a po značaju sekundarni) uzrok ozljeđivanja tužitelja činjenica da isti, prije nego što je počeo obavljati rad na mašini „Robland“, nije postavio zaštitnu sklopku (kapu) na testeru, a koje postavljanje je vrlo jednostavno (rukom se povlači na testeru te se centrira odmah iznad nje) i ne zahtjeva bilo kakvo posebno znanje kako bi se ovakva (jednostavna) operacija poduzimanja zaštitne mjere mogla uspješno izvršiti u kratkom roku. U tom smislu, ovaj sud cijeni činjenicu što se ozljeđivanje tužitelja desilo nakon skoro dvije godine od kada je počeo raditi na ovoj mašini (znači ne i ubrzo nakon početka rada kada bi se ovakav propust tužitelja mogao pripisati njegovom neiskustvu i neznanju) kao i da je tužitelj, prema vlastitom kazivanju, znao kako i na koji način se koristi zaštitna sklopka (kapa) te da nije radio na onim mašinama za koje nije znao kako se koriste. Navedene okolnosti, u svojoj sveukupnosti, i po mišljenju ovog suda, ukazuju da nepostavljanje zaštitne sklopke (kape) na testeru od strane radnika, kao izravni uzrok njegovog ozljeđivanja, predstavlja upravo djelomični doprinos (i) tužitelja u njegovom ozljeđivanju tj. nastanku štete (ali po ocjeni ovog suda isti ima značaj sekundarnog karaktera), jer, kako to i vještak u svom iskazu navodi, postavljanjem zaštitne kape na testeru, mogućnost izravnog kontakta tijela uposlenika i testere bi bio sveden na najmanju mogućnu mjeru.

Nastavno na prethodno, ovaj sud pravilnim nalazi rezoniranje prvostupanjskog suda da se odgovornost za nastanak štete, u konkretnom slučaju, ima pravno tretirati kroz pravila objektivne odgovornosti, obzirom da nema dvojbe da mašina sa testerom koja služi za rezanje predmeta predstavlja opasnu stvar (iz razloga koje je prvostupanjski sud obrazložio na stranici 9. treći pasus a koje i ovaj sud prihvata kao pravilne) zbog čega tuženi, kao imatelj (vlasnik) opasne stvari, upravo i odgovara za štetu koja nastane od opasne stvari pod pretpostavkom uzročnosti.

U tom smislu, utvrđena činjenica da tužitelj, kao uposlenik koji se ozlijedio za vrijeme rada na mašini „Robland“ kao opasnoj stvari, prije početka rada nije postavio zaštitnu sklopku (kapu) na testeru, i prema mišljenju ovog suda, predstavlja okolnost koja je relevantna sa aspekta pravilne primjene odredbe članka 177. ZOO-a (oslobađanje od odgovornosti) ali ne kao okolnost koja u cijelosti oslobađa imatelja

opasne stvari od odgovornosti (stavak 2.) obzirom da se ne radi o šteti koja je isključivo nastala radnjom tužitelja, kako to tuženi pogrešno žalbom ukazuje, nego kao okolnost koja je djelomično doprinijela ozljeđivanju tužitelja i nastanku štete (stavak 3.). To iz razloga što tuženi žalbom u biti i ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da činjenica što tuženi prije početka rada tužitelja na predmetnoj mašini nije proveo obuku za siguran rad u smislu odredbi Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 20/13, u daljnjem tekstu: Zakon o sigurnosti i zaštiti zdravlja na radu) predstavlja (jedan od) uzroka ozljeđivanja tužitelja (za ovaj sud primarnog značaja ali neizravnog karaktera), osim što žalbom ukazuje da je izravni uzrok to što tužitelj nije postavio zaštitnu kapu na testeru.

Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je tuženi propustio, u smislu odredbe članka 16. Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu, provesti osposobljavanje tužitelja za siguran rad prije nego što je isti, po nalogima tuženog (nesporno među strankama), počeo raditi na mašini koja po svojim karakteristikama ima status opasne stvari, baš kao što prvostupanjski sud pravilno zaključuje i da je, u takvoj situaciji, tuženi bio u obvezi onemogućiti odnosno zaustaviti tužiteljev rad na ovoj mašini u smislu odredbe članka 13. stavak (1) točka i) istog zakona, jer, u okolnostima konkretnoj slučaja, rad na opasnoj stvari takvih karakteristika, predstavlja izravnu opasnost za zdravlje tužitelja. Navedeni propusti tuženog (nepostupanje tuženog), i prema ocjeni ovog suda, jesu u svojoj sveukupnosti (također) doveli do stvaranja opasne situacije kritične zgrade u kojoj se tužitelj ozlijedio (kao primarni ali neizravni uzrok ozljeđivanja), jer da je tuženi proveo obuku za siguran rad, na način kako je to regulirano odredbama Zakon o sigurnosti i zaštiti zdravlja na radu (a o čemu se i vještak zaštite na radu izjašnjavao), tužitelj bi bio u prigodi da se kvalitetnije upozna sa svim mogućim opasnostima koje prate rad na mašini (cirkularu) kao opasnoj stvari kao i da mu se detaljnije ukaže na značaj i neophodnost poduzimanja zaštitnih mjera i korištenja zaštitne opreme u svakodnevnom radu, a što tuženi očito nije učinio.

Međutim, iako prvostupanjski sud pravilno utvrđuje propuste na strani tuženog, kao poslodavca, te ih pravilno podvodi pod relevantne odredbe Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu, po ocjeni ovog suda, prvostupanjski sud propušta dati pravni značaj činjenicama da tužitelj, prema vlastitom kazivanju, nije radio na mašini koju nije znao koristiti kao i da se nikome od kolega pa ni tuženom nije žalio da ne želi da radi na mašini „Robland“ jer je ne zna koristiti. Navedene činjenice imaju značaj sa aspekta pravilne primjene odredbe članka 177. stavak (3) ZOO-a. Naime, točno je da je tuženi propustio izvršiti obuku tužitelja za siguran rad na mašini „Robland“, što svakako ima značaj jednog od uzroka za ozljeđivanje tužitelja, ali to ne znači da tužitelj, prema stanju izvedenih dokaza, nije imao minimalnu svijest o opasnosti rada na mašini sa testerom za rezanje drva kao i da nije imao minimalno znanje o potrebi korištenja zaštitne sklopke (kape) pri radu na ovoj mašini (cirkularu), jer se, prema redovitom tijeku stvari očekuje od punoljetne osobe koja je po zanimanju električar i koja se redovito bavi obavljanjem stolarskih poslova da ima (bar minimalnu) svijest i znanje o navedenim okolnostima. U svakom slučaju, da se tužitelj osjećao nesigurnim u radu na mašini „Robland“ jer nije osposobljen za siguran rad, istome je bilo na raspolaganju pravo da odbije daljnji rad u smislu odredbe članka 33. stavak (1) Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu, kako to tuženi žalbom pravilno ukazuje, a koje pravo tužitelj nije koristio, pa kada je to tako, onda se navedene okolnosti, u korelaciji sa činjenicom da tužitelj prije

početka rada na mašini „Robland“ (cirkularu) nije postavio zaštitnu kapu na testeru, čime bi onemogućio vlastito ozljeđivanje, imaju cijeniti kao djelomični doprinos tužitelja u nastanku štete, u ovom slučaju u procentu od 10% i za koji procent se tuženi kao imatelj opasne stvari oslobađa odgovornosti u smislu odredbe članka 177. stavak (3) ZOO-a, obzirom da i ovaj sud, za razliku od tuženog, cijeni da propusti tuženog u poduzimanju radnji koje imaju za cilj preveniranje ozljeda u radu imaju odlučujući značaj u nastanku predmetnog ozljeđivanja tužitelja, zbog čega se žalbeni navodi tuženog u kojima ustrajava na tvrdnji da je „nesreća posljedica isključive radnje oštećenog“ ukazuje kao neutemeljen.

Slijedom navedenog, a kako tuženi žalbom samo paušalno („isključivo iz opreza“) ukazuje na nepravilnost razloga prvostupanjskog suda glede odmjeravanja visine pravične novčane naknade za pretrpljenu nematerijalnu štetu u smislu odredbe članka 200. ZOO-a, to se predmetni žalbeni navodi ukazuju kao neutemeljeni, tim prije što je, na okolnost vrste i kvalifikacije ozljeda, utvrđivanja dužine i jačine pretrpljenih fizičkih bolova, umanjena životne aktivnosti, postojanja naruženosti kod tužitelja kao i dužine i jačine pretrpljenog straha sa poremećajem psihičke ravnoteže i eventualnih duševnih bolova zbog naruženosti, provedeno vještačenje po vještaku medicinske struke dr. Fikretu Helaću i vještaku medicinske struke dr. Devli Baraković. Ocjenu nalaza, mišljenja i iskaza navedenih vještaka medicinske struke, prvostupanjski sud je dao i dostatno obrazložio na stranici 12. i 13. obrazloženja ožalbene presude, uključujući i razloge u kom dijelu i zbog čega prihvata njihove nalaze i mišljenje (stranica 13. treći pasus obrazloženja).

Stoga, nema mjesta žalbenom navodu tuženog da je prvostupanjski sud propustio cijeniti sve okolnosti provedenih vještačenja kao ni žalbenom navodu da prvostupanjski sud nije cijenio nalaze vještaka sa aspekta stupnja umanjena opće životne aktivnosti, obzirom da je prvostupanjski sud na stranici 12. posljednji pasus, stranici 13. posljednji pasus i stranici 14. drugi pasus obrazloženja, dao razloge zbog čega je utvrdio da na strani tužitelja postoji trajno umanjeno opće životne aktivnosti u procentu od 10,50%, koje razloge i ovaj sud prihvata kao pravilne, pa se tuženi na iste upućuje bez potrebe suvišnog ponavljanja i na ovom mjestu.

Također, nema mjesta ni žalbenom navodu tuženog da prvostupanjski sud nije pravilno dosudio iznos naknade nematerijalne štete za strah. Ovo iz razloga što je prvostupanjski sud, prihvaćajući nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra dr. Devle Baraković u dijelu u kojem je iznijela mišljenje u pogledu dužine trajanja i jačine straha koji je tužitelj trpio iz osnova štetnog događaja od 24.1.2018. godine (strah jakog intenziteta dva sata, strah srednje intenziteta dvadeset dana i strah slabog intenziteta šest mjesec) sa obrazloženjem da okolnosti konkretnog slučaja opravdavaju trajanje i jačinu straha, pravilno odmjerio pravičnu naknadu za ovaj oblik nematerijalne štete (i) prema Orijentacijskim kriterijima za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 1.4.2016. godine i to u iznosu od 1.560,00 KM, s tim da tuženi u žalbi i ne ukazuje u čemu se konkretno ogleda nepravilnost navedenog obračuna.

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja ni žalbeni navodi tuženog da prvostupanjski sud „na okolnost stepena povređivanja nije uzeo u obzir da je tužitelj obavljao poslove nakon povređivanja kod drugog poslodavca“, iz razloga što tuženi u žalbi ne konkretizira o kakvim poslovima „kod drugog poslodavca“ se radi niti zbog čega bi obavljanje tih poslova „kod drugog poslodavca“ bilo od značaja na

pravilnost utvrđenja prvostupanjskog suda glede ozljeda koje je tužitelj zadobio i visine iznosa pravične naknade nematerijalne štete koje mu po tom osnovu pripadaju.

Imajući u vidu navedeno, a kako ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio visinu pravičnih naknada za svaki pojedinačni osnov nematerijalne štete, to se na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja u prvostupanjskom i žalbenom postupku i uz pravilnu primjenu materijalnog prava i to odredbe članka 177. stavak (3) ZOO-a, navedeni iznosi pravičnih naknada imaju smanjiti za doprinos tužitelja u nastanku štete, u konkretnom slučaju za procenat od 10%, zbog čega je valjalo žalbu tuženog uvažiti i prvostupanjsku presudu primjenom odredaba članaka 350. ZPP-a djelomično preinačiti u dijelu stavka I izreke i to tako što se tuženi obvezuje da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 12.330,00 KM i to za pretrpljene fizičke bolove iznos od 2.601,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 1.404,00 KM, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 4.725,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 3.600,00 KM, dok se sa tužbenim zahtjevom za naknadom nematerijalne štete preko iznosa dosuđenog ovom presudom a do iznosa dosuđenog prvostupanjskom presudom tužitelj odbija, pri čemu preostali dio stavka I izreke kojim je dosuđena zakonska zatezna kamata i određen rok za dragovoljno izmirenje naknade (paricijski rok) ostaje neizmijenjen obzirom da se isti žalbom nije ni dovodio u pitanje.

Na kraju, odredbom članka 131. stavak (2) Zakona o parničnom postupku propisano je da kad sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučuje o troškovima cijelog postupka.

Pravilnom primjenom odredbe članka 120. stavci (2) i (3) Zakona o parničnom postupku u svezi sa odredbom članka 130. istog zakona, o troškovima cijelog postupka odlučeno je tako što je obvezan tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.157,62 KM, a kako je i odlučeno u stavku II izreke ove presude.

Naime, pismeno opredijeljenim troškovnikom od 12.3.2021. godine, tužitelj je stavio zahtjev za naknadu troškova postupka tako što je potraživao nagradu opunomoćeniku za sastav tužbe u iznosu od 250,00 KM (u taj iznos uračunao i paušal od 25 %), zatim nagradu opunomoćeniku za sastav preciziranog tužbenog zahtjeva od 12.3.2021. godine u iznosu od 600,00 KM, te nagradu opunomoćeniku za zastupanje na ročištima održanim 2.4.2019. godine, 1.10.2020. godine, 12.11.2020. godine, 14.12.2020. godine i 12.03.2021. godine u ukupnom iznosu od 3.000,00 KM (po 600,00 KM za svako ročište, također u taj iznos uračunao paušal od 25 %) i troškove vještačenja u iznosu od 480,00 KM, dok je tuženi u svom troškovniku, koji je usmeno opredijelio na ročištu 12.3.2021. godine, tražio troškove nagrade opunomoćeniku za pristup na ročišta održana 2.4.2019. godine, 1.10.2020. godine, 12.11.2020. godine, 14.12.2020. godine i 12.03.2021. godine u iznosu od po 720,00 KM, zatim troškove vještačenja po vještaku zaštite na radu u iznosu od 300,00 KM i troškove pristupa svjedoka A.Z. na ročište održano 14.12.2020. godine u iznosu od 40,00 KM.

Prije određenja troškova na koje imaju pravo tužitelj i tuženi, ovaj sud je imao u vidu da je tuženi žalbom načelno osporavao odluku o troškovima prvostupanjskog suda, ali po mišljenju ovog suda paušalno, obzirom da tuženi ne navodi konkretno zbog čega nalazi da prvostupanjski sud nije pravilno utvrdio vrijednost spora, niti u žalbi navodi koji procenat uspjeha u sporu je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio

(obzirom na smanjenje tužbenog zahtjeva prvostupanjski sud je za potrebe dosuđenja parničnih troškova obračunao različite procenete uspjeha stranaka prema fazama), a u konačnici ni zbog čega nalazi da troškovi tuženog nisu pravilno utvrđeni, pa kada je to tako, onda ovaj sud nije ispitao obračunsku pravilnost odluke prvostupanjskog suda o dosuđenju troškova parničnog postupka, već je samo iznos troškova parničnog postupka koje je prvostupanjski sud dosudio tužitelju, odnosno tuženom, umanjio/povećao za 10% (omjer u kojem je utvrđen doprinos tužitelja nastanku štete) i dobijeni iznos, primjenjujući pravilo o procesnom prebijanju troškova (srazmjerno konačnom uspjehu tužitelja u ovom postupku, a pri tome imajući u vidu vrijednost predmeta spora od 18.090,00 KM odnosno 13.760,00 KM, kada su procesne radnje poduzete, te uspjehu tužitelja, odnosno tuženog u navedenim fazama), umanjio i za iznos troškova žalbenog postupka koji pripadaju tuženom (u skladu sa njegovim opredijeljenim zahtjevom za naknadu troškova i sa uspjehom u žalbenom postupku).

Dakle, tužitelju na ime troškova parničnog postupka pripada iznos od 2.356,78 KM (a koji uključuje iznos od 1.444,78 KM kao vrijednost koja se dobije za uspjeh tužitelja u procentu od 68,15 % u odnosu na vrijednost predmeta spora od 18.090,00 KM i potraživane troškove od 2.120,00 KM kao i iznos od 432,00 KM koji se dobije za uspjeh tužitelja u procentu od 90,00% u odnosu na vrijednost predmeta spora od 13.760,00 KM i potraživane troškove od 480,00 KM zajedno sa troškovima vještačenja po vještaku zaštite na radu i vještaku medicinske struke u iznosu od 480,00 KM), a tuženom na ime troškova parničnog postupka pripada iznos od 979,16 KM (a koji uključuje iznos od 643,16 KM kao vrijednost koja se dobije za uspjeh tuženog u procentu od 31,84 % u odnosu na vrijednost predmeta spora od 18.090,00 KM i potraživane troškove od 2.020,00 KM zajedno sa troškovima vještačenja po vještaku zaštite na radu u iznosu od 300,00 KM koji je tuženi snosio i nagradom opunomoćeniku za pristup na ročište od 12.3.2021. godine u iznosu od 36,00 KM) uvećan za iznos od 90,00 KM na ime sastava žalbe (10% iznosa od 900,00 KM), zatim za iznos od 40,00 KM odnosno 10% od 400,00 KM a koji trošak se odnosi na sudsku pristojbu na žalbu sukladno Tarifnim brojem 1. točka 11. Zakona o sudskim pristojbama („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02 i 23/03) kao i za iznos od 90,00 KM na ime troškova dolaska vještaka zaštite na radu na raspravu pred ovim sudom sukladno rješenju ovog suda broj 96 o P 119806 22 GŽ 2 od 27.12.2022. godine, pa po pravilima o procesnom prebijanju troškova koji pripadaju tužitelju i troškova koji pripadaju tuženom, pozitivna je razlika u korist tuženog i to u iznosu od 1.157,62 KM, koji iznos je tužitelj u konačnom dužan na ime naknade troškova postupka u ovom sporu platiti tuženom.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin